

studiu biblic

Cartea JUDECĂTORI (7)

Toate eforturile noastre de a supune carnea sunt inutile

Să nu gândim că putem să îmbunătățim carnea sau să o facem potrivită pentru Dumnezeu. Despre Moab s-a spus: „De aceea i s-a păstrat gustul și nu i s-a schimbat mirosul“ (Ieremia 48.11). De asemenea este adevărat că „ce este născut din carne este carne“ (Ioan 3.6). Ar putea să aibă o înfățișare religioasă, însă va rămâne în neatârnare de Dumnezeu și se va răzvrăti împotriva Lui. Deseori se strecoară în lucrurile divine, dar și acolo vrea să aibă totul numai „pentru sine“. Carnea nu poate fi determinată să se supună Legii lui Dumnezeu nici prin educație, nici prin îndemnuri bune și nici prin lovituri de bici, deoarece natura ei este în totală opoziție cu această Lege. Aceasta este o lecție care trebuie învățată, cu toate că procesul de învățare este întotdeauna foarte amar. Progresul în această experiență ne este arătat în Romani 7.

1) Năzuim să facem ceea ce este bun și suntem profund dezamăgiți când constatăm că putem să facem numai ceea ce este rău.

2) Vrem să descoperim cauza acestui fapt și suntem dezgustați când vedem că din noi înșine, adică din carnea noastră, nu poate ieși nimic bun, din simplul motiv că nimic bun nu se găsește în ea.

3) Facem totul pentru a lepăda această povară îngrozitoare și disperăm când observăm că este o luptă zadarnică. Dar când nu mai știm ce să facem și renunțăm la luptă, povara este luată de o altă mână; dimineața se ivește, iar drumul eliberării din mlaștina îngrozitoare, în care ne-am chinuit, este înaintea noastră. Însă această eliberare poate avea loc numai pe calea lui Dumnezeu.

Cum se obține victoria?

Dumnezeu a găsit în Israel un om, care nu numai că nu era sub jugul Moabului, ci era în stare să elibereze pe alții; dacă privim calea acestui Ehud, vom cunoaște calea eliberării. Ehud a fost însărcinat să ducă împăratului Moabului tributul impus israeliților. Din cele ce urmează deducem că aceasta nu a fost o slujbă plăcută; el a simțit ce lucru înjositor a fost pentru poporul lui Dumnezeu să fie rob în felul acesta. Nu este nici o victorie fără experiențe sufletești. Dacă ne satisface preocuparea cu lucrurile carnale și modul obișnuit de viață creștină, așa cum îl vedem pretutindeni în jurul nostru, nu vom experimenta niciodată bucuria și libertatea în biruința asupra cărnii.

Numele lui Ehud înseamnă „cel care laudă“; el a fost fiul lui Ghera, al cărui nume înseamnă „luptă“ sau „dispută“. Putem fi siguri că, înainte de a deveni „cel care laudă“ în deplina bucurie a biruinței, trebuie mai întâi să fi avut loc în noi experiențe și conflicte, căci biruința, bucuria și lauda sunt totdeauna rezultatul adevăratelor experiențe sufletești.

La pietrele din Ghilgal

După ce și-a îndeplinit misiunea la Eglon, Ehud s-a îndreptat spre Ghilgal. Acesta era locul pentru un om care simțea robia, sub care Israel ofta din greu. Acesta era locul unde acest simțământ era și mai acut, căci tocmai aici a fost înlăturată rușinea Egiptului (Iosua 5.9). Copiii lui Israel au fost cândva robi într-o țară străină, însă, când au ajuns în Ghilgal, au fost nu numai liberi, ci au fost aduși în țara libertății. Aici a avut loc circumcizia, care a fost semnul libertății lor. Începând de la Ghilgal au mers ca popor al lui Dumnezeu din victorie în victorie; și dacă nu ar fi uitat acest loc și însemnătatea lui, nu ar fi cunoscut niciodată căderea și robia, iar strigătele de biruință nu ar fi cedat niciodată plângerilor de durere din Bochim.

Mergând la Ghilgal, Ehud a ajuns la locul de care se depărtase, de singurul loc unde putea începe adevărata viață, o viață pe care Dumnezeu dorea să o trăiască poporul Său, care a fost eliberat în chip așa de minunat.

Ghilgal era locul cel mai interesant din țară: aici erau cele douăsprezece pietre care au fost luate din Iordan; aici a avut loc circumcizia; aici a fost sărbătorit Paștele; aici, poporul a mâncat din grăunțele prăjite ale țării; aici, căpetenia oștirii Domnului și-a ocupat locul de frunte ca și călăuză și comandant.

Dorim să ne preocupăm numai cu primele două realități importante, pentru că ele sunt în strânsă legătură cu tema noastră. Dacă vor fi înțelese, nu ne va fi greu să înțelegem și următoarele.

Cele douăsprezece pietre

Aceste pietre au fost luate de pe fundul albiei râului, de pe locul unde se opriseră picioarele preoților care duceau Chivotul (Iosua 3-4). Ele trebuiau să slujească de mărturie generațiilor viitoare: Chivotul a stat pe terenul morții, ca astfel poporul să poată trece nevătămat pe terenul vieții.

Acest tablou vorbește foarte clar despre starea în care am fost noi și din care ne-a scos Dumnezeu. „Prin păcat a venit moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit“ (Romani 5.12).

Domnul Isus, adevăratul Chivot al Legământului, a ocupat în locul nostru acest loc al morții, ca astfel noi să fim eliberați pentru veșnicie de moarte și să avem parte împreună cu El de viața Sa de înviere. Putem să ne gândim la acest plan de salvare, pe care Dumnezeu l-a alcătuit ca să ne mântuiască, fără să fim adânc mișcați? Iubirea a fost izvorul pentru acest plan și tot iubirea a fost cea care l-a dus la îndeplinire, o iubire pe care apele mari n-au putut să o stingă și care nu a putut fi biruită de valurile mari ale morții. Așa cum apele morții nu au putut să stingă flăcările fierbinți ale acestei iubiri, nici veacurile viitoare nu vor putea să tulbure strălucirea ei. Ea este veșnică și atotputernică. Dacă privim această dragoste, care strălucește așa de măreț în opoziție cu groaznica iubire de sine a cărnii, nu suntem fericiți că a fost hotărârea înțeleaptă și plină de har a lui Dumnezeu ca să ne despartă în mod radical de carne și să ne lege pentru veșnicie de această iubire?

Cele douăsprezece pietre au fost așezate în afara razei de acțiune a valurilor adânci ale Iordanului. Ele au fost puse în țara făgăduită, acolo unde binecuvântarea bogată era partea poporului lui Dumnezeu. Prin aceasta sunt un tablou al locului credinciosului de astăzi: nu ne mai găsim sub osândă și sub moarte, ci suntem în Hristos, în lumina deplină a bunei plăceri a lui Dumnezeu, în țara făgăduită, în care curge lapte și miere. Acest loc al binecuvântării în prezența lui Dumnezeu nu l-am obținut prin eforturile sau meritele noastre. Dumnezeu ne-a întărit în Hristos, ne-a uns, ne-a pecetluit și ne-a dat în inimi arvuna Duhului (2 Corinteni 1.21, 22). Am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul Său și binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Hristos (Efeseni 1.3, 6).

Nu vom putea niciodată să înțelegem pe deplin ce înseamnă toate acestea. Simpla ascultare a acestor adevăruri ar trebui să facă să vibreze inima noastră și să o umple de dorința de a intra în deplina savurare a acestor slăvi. Cu cât ne va deveni mai clar că noi am fost mântuiți numai prin har și nu prin eforturile noastre proprii, cu atât dorința noastră de a înțelege și a savura acest loc al bunei plăceri în ochii lui Dumnezeu va deveni mai mare.

J.T. Mawson